

ΧΑΡΑΛΔΟΣ
Ο ΗΓΕΜΩΝ ΤΩΝ ΒΑΡΙΑΓΩΝ
Βυζαντινόν Ιστορήμα.

(Συνέχεια, ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Πλανηθεῖς δὲ οὕτω ἐπὶ τινα λεπτά ἐν τῷ λαμπρῷ ἐκείνῳ ἄλσει, ἐξῆλθε τῶν παχυσκίων συστάδων, καὶ ἀπέμεινε κατάπληκτος πρὸ τῆς ἀπαρρίλλου μεγαλογραφίας, ἣτις αἴφνης ἐνώπιον αὐτοῦ ἐξετυλίχθη. Τοῦ τρικλίνου εὐρισκομένου ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς κλιτύος, τῆς ὁρώσης πρὸς τὴν Προποντίδα, ὁ παράδεισος κατέληγεν εἰς μαρμαρίνον κιγκλίδα, ἣτις ἐδέσποζε θεσπεσίῳ θαύματος. Ἐκεῖ μετὰ τοὺς ἀποβῶνας βράχους τοὺς κατιόντας μέχρι τῆς θαλάσσης, ἐξετείνεται τὸ γελῶν τῆς Προποντίδος κάτοπτρον, ἐφ' οὗ ἐλαφρὸν ἐπέτα τὸ βλέμμα μέχρι τῶν μεμακρυσμένων τῆς Ἰωνίας ἀκτῶν. Δεξιῶς ἐπεφαινετο, ἐπὶ τῶν λόφων αὐτῆς ἐρειδομένη, πᾶσα ἡ φιλήδονος πρωτεύουσα, καὶ ἀριστερῶς διεκρίνετο τὸ ἐξαισίον τοῦ Βοσπόρου πανόραμα. Ἦν δὲ ἰδίως μεγαλοπρεπῆς κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἡ ἐν λόγῳ μαγευτικῇ σκηνογραφίᾳ, καθ' ὅσον ὁ χρυσοῦς τοῦ Φοίβου δίσκος, ἡρέμα ὀπισθεν τῆς Πριγκήπου κατερχόμενος, ἐκάλυπτε τὴν φύσιν πᾶσαν δι' ἀληθοῦς πορφύρας ἰλαροῦ φωτός.

— Τί πλάσις θεσπεσία! ἐφώνησεν ὁ Χαράλδος, καὶ ὅμως ὁ ἄνθρωπος ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς τήκεται καὶ θνήσκει. Τί καλοῦμεν εὐτυχίαν; Πόθεν οἱ διαπρήσιοι ἡμῶν πόθοι; Χθὲς ἦμην ἡσυχος, καὶ σήμερον φλέγομαι ἄπικς δι' ὄνφθαρτόν ὡς ἐμέ, διότι ἔχει λευκὴν τὴν ἐπιδερμίδα καὶ κανονικὰς τοῦ σώματος τὰς γραμμάς, σήμερον ἐν αὐτοῦ νεῦμα μ' ἐνθουσιᾷ ἢ μὲ καταθράυει, καὶ ἅπαν ἐκλείπει δι' ἐμέ τὸ λαμπρὸν, τὸ αἰώνιον τοῦτο σύμπαν. Ποία τῶν τοιούτων αἰσθημάτων ἡ πηγὴ; Ποία ἡ ἀληθὴς τοῦ ἀνθρώπου φύσις; Ἐπλάσθη θεὸς ἡ σκώληξ; Πλὴν, τί σημαίνει τῶν αἰτίων ἡ ἐξελεγχίς, ἀφοῦ ὑπάρχει τὸ γεγονός; Μαρία, Μαρία, σὲ λατρεύω, καὶ ἀπόλλυμαι διὰ σέ!

— Ὅτε, γεγωνίᾳ τῇ φωνῇ, ἐπρόφερε τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις ὁ Χαράλδος ἤκουσεν ἐλαφρὸν θόρυβον εἰς τοὺς ἐγγύς θάμνους, ἀλλ' ἀπέδωκεν αὐτὸν εἰς τὴν αὐρανὸν ἰδὼν δὲ πρὸ αὐτοῦ μαρμαρίνον θρανίον ἐκάθησε, καὶ μετ' ὀλίγον ἐκρυψε τὸ πρόσωπον ἐντὸς τῶν χειρῶν. Ἐσκέπτετο ἢ ἐκλίαιε; Τίς οἶδε. Κλαίουσι καὶ οἱ ἥρωες; Ἐρωτήσατε τὴν Ὀμορῆην.

Παρῆλθον οὕτως ὀλίγα λεπτά, ὅτε ἡσθάνθη αἴφνης ἐλαφρὸν δάκτυλον τὸν ὄμον αὐτοῦ προσθίγοντα. Ἦγειρεν ἐν ἀπορίᾳ τὴν κεφαλὴν, καὶ εἰς τὸ ἀμυδρὸν πλῆον λυκόφως διεκρίνεν ὀμιχλώδη μορφήν πρὸ αὐτοῦ ἰσταμένην· ἀλλ' ὄξυ-

δερκεστέραν εἶχε τὴν καρδίαν, καθ' ὅσον ἐν ἀργότερον δευτερόλεπτον, ῥιπτόμενος εἰς τοὺς πόδας τῆς Μαρίας ἀνεφώνει.

— Σὺ, ὦ Βασίλισσα, σὺ παρ' ἐμοί, καὶ εἰς τοιαύτην στιγμήν!

— Ἐγέρθητι, ἀντεῖπεν ἐκείνη. Ἦλθον ὅπως ὀμιλήσωμεν σοβαρῶς.

Ἄλλ' ὁ Χαράλδος, ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως, ἔδραξε τὴν μικρὰν αὐτῆς χεῖρα, ἣν ἐκάλυψε παραφόρων ἀσπασμῶν.

— Τότε ἀναχωρῶ, εἶπεν ἐκείνη ἐπισθοχωροῦσα.

— Πρὸς Θεοῦ, ἀνέκραζεν ἱκετευτικῶς ὁ Χαράλδος· διάτασσε καὶ ὑπέικω τυφλῶς, ἀλλὰ μείνον.

— Πρὸ καιροῦ ἐπεζήτησαν τὴν ἐξήγησιν ταύτην, ἣτις κατέστη ἀπαραίτητος. Σὲ εἶδον μακρυνόμενον καὶ σὲ ἠκολούθησα· τρέμω εἰσέτι ἐπὶ τῇ τόλμῃ μου, ἀλλ' ἐκπληρῶ καθῆκον. Εἰς ἡμᾶς, τὰς κεκλεισμένας εἰς τοὺς χρυσοὺς τούτους κλωβούς, ὀλίγη μένει περὶ τὰ μέσα ἔκλογη. Ἐὰν ἐδίσταζον, ἴσως παρήρχοντο μῆνες ἄνευ καταλήλου εὐκαιρίας.

— Μὲ κατέστησας ἀφάτως εὐδαίμονα, καὶ ἡ ζωὴ μου μετεβλήθη εἰς ὕμνον εὐγνωμοσύνης καὶ λατρείας.

— Καὶ ὅμως ἔρχομαι ὅπως εἶπω δυσάρεστα. Ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς παράδοξος καὶ ἀσυνήθης συνέδεσεν ἡμᾶς οἰκειότης. Ἡ μεμακρυσμένη προέλευσίς σου, ἡ ἀφέλεια τῶν τρόπων βεβαίως συνετέλεσαν, ἀλλ' ὑπῆρξα ἔνοχος μὴ προιδούσα τὰς συνεπειάς. Ἦδη ἐγκαίρως ἀνακύπτω μιμνήθητί με. Τὰ πάντα διαχωρίζουσιν ἡμᾶς, καὶ πρῶτα ἴσως τὰ ἐπενεγκνόντα τὴν προσέγγισιν.

— Προκαλῶ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, ἀπήνησεν ὁ Χαράλδος παραφόρως.

— Εἰς μάτην! Λησιμόνησον τὴν παροδικὴν ταύτην ἐντύπωσιν, τὰς ὀλίγας ἡμέρας, ὧν σὲ παρέσυρε τὸ μεθυστικὸν ἄρωμα. Ὑπάρχουσιν εἰς Βυζάντιον πολλαὶ καλλοναὶ· ζήτησον ἐκεῖ εὐχερῆ παρηγορίαν.

— Ὀλίγον μὲ γνωρίζεις, ἀπήνησεν σοβαρῶς ὁ νέος Ἰάρολος, καὶ διὰ τοῦτο σὲ δικαίῳ. Ἴσως ἐνταῦθα, ὑπὸ τὸν μειδιῶντα τῆς Ἑλλάδος οὐρανόν, καὶ εἰς τοὺς διανοθεῖς τούτους παραδείσους, εἰσὶ φυσικὰ τὰ παροδικὰ αἰσθητά· ἀλλὰ διαφέρουσι τὰ τέκνα τοῦ βορῆ. Τῆς καρδίας ἡμῶν οἱ πάγοι, ἅμα τακῶσι, μετατρέπονται εἰς ἀκοιμητὸν πῦρ, καὶ ὁμόσαντες φίλτρον αἰώνιον, τηροῦμεν τὸν ὄρκον μέχρι τοῦ τάφου.

— Καὶ ὅμως καλῶς ἐννοεῖς ὅτι πᾶσα ἐγγυτέρα σχέσις ἀποβαίνει ἀδύνατος.

— Εἰμὶ βεβαίως τολμηρῶς, ἀνυψῶν τὰ ὅμματα μέχρις ἀνεψιάς κραταιοῦ Ἀυτοκράτορος, ἀλλ' ἀνήκω εἰς γένος καταγόμενον ἐξ αὐτῶν τῶν Ἄζων, τῶν ἡμετέρων θεῶν.

— Λέγεις τούτο, και λημονεῖς ὅτι ἡ διαφορὰ τῆς πίστεως ἀποτελεῖ ἀκριβῶς φραγμὸν ἀνυπέβλητον. Ἡμεῖς, αἱ γεννηθεῖσαι παρὰ τὸν θρόνον, ἐσμὲν ἀθύρματα εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ἄνακτος, ἀπλᾶ μέσα πρὸς ἐξυπηρέτησιν ὑψηλῶν συμφερόντων. Οὕτω συνεδέθη παρὰ τὸν Βασιλέα τῆς Ἀρμενίας, καὶ τοιαύτη βεβαίως με ἀναμένει καὶ αὐθις τύχη.

— Πᾶσά σου λέξεις μύριοι θάνατοι.

— Σήμερον λήγουσι τὰ ἐπίσημα κλητώρια. Τὸ Ἄνακτορον τούτο, εἰς ὃ εὐχερῶς εἰσήρχεις, κλεισθήσεται μετ' ὀλίγον, ἐπιφέρων ἀπόλυτον χωρισμὸν. Ἡ Αὐτοκράτειρα ἐξέρχεται σπάνιώτατα, καὶ τότε ἴσως μακρόθεν μόνον με ἴδῃς, εἰς τὴν ἐκκλησίαν μεταβαίνουσιν. Ἦλθον ἐπομένως ὅπως σοὶ εἶπω τὸ ὕστατον «χαῖρε», ἦλθον διότι, πρὸ τῆς βιαίας ταύτης διασπάσεως, ἦν ἀναγκαῖα ἡ ἐξαφάνισις ἐνδεχομένης παρεξηγήσεως. Χωριζόμεθα διὰ παντός, ἀλλὰ γνώριζε ὅτι μένει καὶ παρ' ἐμοὶ ἡδεῖα ἡ ἀνάμνησις τῆς βραχείας ἡμῶν γνωριμίας.

Τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις ἐπρόφερον ἡ Μαρία διὰ τρεμουσῆς φωνῆς, καὶ καταφανῶς ὠχρῶσα. Ὁ Χαράλδος ἀπέμεινε σιγῶν καὶ μόλις καταστέλλων τὸν ἐξογκοῦντα τὸ στήθος αὐτοῦ σάλον· τέλος ὑπέλαθε σχεδὸν ἀγρίως.

— Σὲ ἀγαπῶ παραφόρως, ἀτελευτήτως, καὶ μόνῃ τοῦ χωρισμοῦ ἡ ἰδέα, περὶ οὗ τοσοῦτον ἡσύχως μοὶ ὁμιλεῖς, με φρονεῖς. Φαντάσθητι ἀνατέλλουσιν τὴν αὐριον, τὴν δευτέραν, τὴν τρίτην ἡμέραν· φαντάσθητι παρερχομένης οὕτω τὰς ἐβδομάδας, τοὺς μῆνας, ἀνευ μεταβολῆς, ἀνευ ἐλπίδος. Ἀφόρητον ὅπως τὸ τοιοῦτον μαρτύριον.

— Ὁ χρόνος ἐπιφέρει τὴν ἴασιν.

— Οὐδέποτε. Ὡς ἔχουσι τὰ πράγματα, μίαν μόνῃ γνωρίζω θεραπείαν. Εἶπέ μοι, οὐδὲν ὄρας φάρμακον, οὐδὲν μέσον, ἔστω καὶ δυσχερέστατον;

— Οὐδέν.

— Ἐὰν ἐξρίπτομην εἰς τοὺς πόδας τοῦ Αὐτοκράτορος.

— Εἰς μάτην.

— Τότε ὑγίαινα. Ἄλλ' οἰαδῆποτε καὶ ἂν ὑπάρξῃ ἡ τύχη σου, εἰς οἰονδῆποτε καὶ ἂν δώσῃς τὴν λευκὴν ταύτην χεῖρα καὶ τὴν καρδίαν σου, ἐνθυμοῦ ἐνίστε ὅτι ὁ Χαράλδος σὲ ἠγάπησεν.

Εἶπε καὶ ὤρμησε πρὸς τὸ μαρμαρίνον περιζῶμα. Ἡ πρόθεσις αὐτοῦ ἦν καταφανής. Πέραν τοῦ φρακτοῦ ἐκείνου ὑπῆρχε κρημνώδες βάραιον, καταλήγον εἰς τὴν θάλασσαν, ὑπῆρχεν ἡ λήθη πάσης συμφορᾶς· ἀλλ' ἡ Μαρία, ταχεῖα ὡς ἀστραπή, ἐξρίφθη μεταξύ τοῦ παράφρονος καὶ τῆς ἀβύσσου. Καὶ τότε; . . . Ὅπως μὴ παρασύρῃ αὐτὴν ἐπὶ τοῦ στήθους, αὐθορμητῶς συνηνώθησαν τὰ πρὸ πολλοῦ διψῶντα χεῖλη εἰς μακρόν, ἀνεκλάλητον ἀσπασμόν, καὶ τὸ σύμπαν ἐξηφανίσθη.

Μία παρῆλθεν ὥρα ἐξ ἐκείνων, αἰτίνες ἀνακλωσὶ τὰς ἀκηράτους χαρμονὰς τῆς Ἐδέμ, ὥρα δραπέτις ὡς τὸ παρὸν καὶ ἀτελεύτητος ὡς ἡ αἰωνιότης, μετ' ἣν ἡ Μαρία, ἀπὸ τοῦ τραχήλου εἰσέτι τοῦ Χαράλδου κρεμαμένη, διήνοιξε τοὺς ὕγρους αὐτῆς ὀφθαλμούς, καὶ συνελθοῦσα τέλος ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ πέριξ σκότους, ἀνεπήδησε περιτρομος.

— Χριστὲ καὶ Παναγία, ἀνεφώνησε, τί ἐπραξα; . . . Ποῦ εὐρίσκουμαι; . . . Ἡ Αὐτοκράτειρα!.

— Ὡ, μείνωμεν ἐνταῦθα μέχρι τῆς πρωΐας, ἀπήντησεν ὁ Χαράλδος, μείνωμεν διὰ παντός. Ἠδεῖά μου λατρεία, σὲ ἀγαπῶ διαπύρως.

Ἄλλ' ἡ Μαρία ἦν ἡδὴ ἐξαλλος ἐκ τῆς συγκινήσεως.

— Ἡ Αὐτοκράτειρα, ἐτραύλισεν, ἡ βασιλικὴ συνοδεία, βεβαίως ἀπῆλθον. Ἰσως ἐκλείσεν ὁ παράδεισος, τὸ Ἄνακτορον. Θεέ μου, θεέ μου! Καὶ ὑπὸ τοῦ φόβου πεπερμένη, ἀπῆλθεν ὡς βέλος.

Ὁ Χαράλδος ἔσπευσε κατόπιν αὐτῆς, ἀλλ' ἐκείνη, πάσας τοῦ κήπου τὰς ἀτραπούς γνωρίζουσα, ἐχώρει ταχύτατα, ἐνῶ μόλις ἠκολούθει ὁ ἡμέτερος ἦρωσ τὴν ἀσαφῆ μαρμαρυγὴν τῆς λευκῆς αὐτῆς ἐσθῆτος. Ἐφθασαν δὲ οὕτω ἐπὶ τῆς πρασίας, ἐφ' ἧς πρὸ μικροῦ ἔτι ἐτελεῖτο τῶν ὄφραων ἡ ἐστίασις, ἀλλ' ἦν ἡδὴ ἔρημος, καὶ βεβαίως πρὸ ἱκανοῦ χρόνου, ὡς ἐμαρτύρει ἡ διάλυσις τῶν τραπέζων. Δι' ἐνὸς βλέμματος ἀνελήφθη τούτων ἡ Μαρία, καὶ γνωρίζουσα ὅτι ὁ κήπος ἐκλείετο κατὰ τὴν πρώτην φυλακὴν, ὤρμησε πάλιν πρὸς τὴν θύραν, τὴν ἄγουσαν εἰς τ' Ἄνακτορον. Θεῖα χάριτι αὕτη διέμενεν εἰσέτι ἀνοικτὴ, ὡς ἐκ τῆς ἐκτάκτου βεβαίως ὑπηρεσίας, καὶ τότε ἡ Μαρία, στραφεῖσα ταχεῖως, ἐξρίφθη εἰς τοῦ Χαράλδου τὰς ἀγκάλας, ἔδραψεν ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτοῦ τελευταῖον φλογερὸν ἀσπασμόν, καὶ ἀνελήφθη.

Ὁ νέος Ἰάρολος ἀπέμεινε ἀκίνητος καὶ ὡσεὶ ἐν ἐκστάσει, ἀλλὰ συνῆλθε κατ' ἀνάγκην, διότι ἐπεφάνη σχεδὸν ἀμέσως τῶν Ἰκανάτων ἡ φουρὰ μετὰ τοῦ μεγάλου Παπίου, φέροντος τὰς κλεῖδας. Ἐξελθὼν δὲ τότε, καὶ διαβάς εὐχερῶς, χάρις εἰς τὴν στολὴν αὐτοῦ, πρὸ τῶν διαφόρων φυλάκων, ἀπεμακρύνθη.

ΙΕ'.

Ὅτι οὐδόπως ἐκοιμήθη τὴν νύκτα ἐκείνην ὁ Χαράλδος, καλῶς ἐννοοῦσιν οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται· πλήρεις δ' ἀνεκφράστου ἠδονῆς παρῆλθον πρὸς τοῦτους αἱ πρώται μετ' αὐτὴν ἡμέραι, καθ' ὅσον διατηρεῖτο μεθυστικὸν εἰσέτι τὸ ἄρωμα τῆς προσφάτου εὐτυχίας. Ὁσάκις ἐκλείε τοὺς ὀφθαλμούς, ἔβλεπε πρὸ αὐτοῦ μειδιῶσαν τὴν ἡδεῖαν τῆς Μαρίας μορφήν, ἠσθάνετο τὴν ἠδυπαθῆ ψαῦσιν τῆς μεταξίνης αὐτῆς κόμης, καὶ πυρῶδη θωπείαν τῶν ἀμβροσιῶν αὐτῆς χειλέων· διήρχετο δὲ οὕτω μακρὰς ὥρας ἀναπολῶν

καὶ τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας τῆς εὐφροσύνης ἐκείνης ἐσπέρας, καὶ πτερόεις ἐπέτα ὁ καιρὸς. Ἄλλὰ ταχέως διεδέχθη τὴν πρώτην ταύτην ἔκστασιν διακαῆς πόθος νέας τινὸς προσεγγίσεως. Μάτην παρέστη εἰς τὰς βασιλικὰς προελεύσεις, μάτην ἐπλανήθη πολλάκις περὶ τ' Ἀνάκτορα, οὐδέν, ἀπολύτως οὐδέν. Πρὸ αὐτοῦ ἴστατο βωδὸς καὶ ἀσπλαγχνός ὁ καλλιμάριμαρος ἐκεῖνος ὄγκος, ὁ περικλείων τὸ ἡδίστον τοῦ Πλάστου δημιουργήμα, ἀλλ' ἀπρόσιτος, ὡς ὁ κοχλίας, ὁ κρύπτων εἰς τοῦ πόντου τὸν βυθὸν τὸν ἀνεκτίμητον μαργαρίτην. Τέλος, τῇ βοηθείᾳ τοῦ Πραγμάτου, ὅστις ἐφαίνετο σιωπηλῶς συμπαθῶν, εἰσέδω μέχρι τοῦ Χρυσοτρικλίνου, ἐπὶ προφάσει ἀνακωνώσεως πρὸς τὸν Κουροπαλάτην, διήλθε βραδέως τοὺς διαδρόμους, ἀπέκλινεν ὅσον ἡδύνατο πρὸς τὸ Ἀνάκτορον τῆς Δάφνης, ἔνθα διετάτο ἡ Αὐτοκρατεία. ἀλλ' οὐδὲ μακρόθεν κἄν εἶδε διερχομένην τὴν ἐλαφρὰν σκιάν, ἧς τὸ ἀποτύπωμα ἔφερον ἐγκεκαραγμένον εἰς τὰ μυχαίτατα τῆς καρδίας.

Ἐν τούτοις ὁ καιρὸς παρήγορο, καὶ ἀφόρητος ἀπέβαινε ἢ βάσανος αὐτῇ. Φρούδη ὥρα χαρμονῆς ἀνεκφράστου, καὶ εἶτα τὸ ἀπύθμενον χάος. Οἷα φοβερὰ δοκιμασία. Καὶ ἡ Μαρία; Συνεμερίζετο ἄρα γε τὴν ἠδύνην ταύτην; Ὁ Χαράλδος πικρὰ ἐξέφερε κατ' αὐτῆς παραπονα. Βεβαίως κινδυνώδη περιστοιχίζον αὐτὴν πλήρη Μεγιστάνων καὶ καταδοτῶν, ἀλλ' ἡ ἀποστολὴ μνημόματός τινος ἀπέμενε δυνατὴ καὶ ὅμως οὐδέν, οὐδέν. Τίς οἶδεν; Ἴσως ἤδη μετεμελεῖτο, ἴσως ἐτέρπετο ἐπὶ τῇ ἐπιελθούσῃ βιαίᾳ λύσει. Ἄγνωστα καὶ ἀποκηρύττουσα τὴν χρυσὴν χίμαιραν, τὴν οὕτω ταχέως διαλυθεῖσαν, ἴσως ἀπεκάλει ἤδη αὐτὸν ξένον καὶ παρεΐσακτον, ἀλαζόνως περιελισσομένη εἰς τὴν βασιλικὴν αὐτῆς πορφύραν. Γυναῖκες, γυναῖκες! Κίρκαι ἀσπλαγχνοὶ καὶ προδοτικαί!

Πλήρης τοιούτων πικρῶν λογισμῶν ἐβάδιζε μίαν ἐσπέραν ὁ νέος Ἰάβλος ὑπὸ τὰς στοὰς τοῦ Αὐγουστῆος, ὅτε ταχέως παρελθὼν ἐν τῆς Αὐλῆς Κοιτανάριον, ἐρρίψεν αὐτῷ μικρὰν δέσμην ἴων. Ὁ Χαράλδος ἐκπληκτός ἐξήτασεν αὐτὴν καὶ, ὡς τῆς ἀνεκφράστου χαρᾶς! μέλας βόστρυχος, ὃν ἀμέσως ἐγνώρισε, συνέχευε, δικτὴν νήματος, τὸ ἀσπάσιον δῶρον, ἐφ' οὗ προσήλωσε τὰ χεῖλη, μεθυόμενος ὑπὸ τοῦ ἀρώματος τοῦ ἡδέος ἐκεῖνου πλοκάμου πολὺ μαλλον ἢ τῶν ἀνθῶν.

(Ἐπεταὶ συνέχεια).

ΚΛΕΩΝ ΡΑΓΚΑΒΗΣ

Ἡ εὐγένεια ὁμοιάζει τὸ ρέον ὕδωρ, ὅπερ λειαινεὶ καὶ τοὺς τραχυτάτους χάλικας.

*

Τοὺς ἀνθρώπους δύναται τις νὰ κρίνη ἐκ τῶν κρίσεών των.

ΜΕΡΙΚΑ ΦΥΛΛΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΥ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΥ ΜΟΥ

Φίλε μου, εἶμαι προθυμότατος ν' ἀναγνωρίσω τὴν ἀξίαν σου, ἀρκεῖ νὰ παύσης νὰ μοῦ ἦσαι ἐπιφοβός.

*

Ὁ θέλων νὰ με ἀπατήσῃ εὐκόλως καλὰ κάμνει νὰ μὴ κατακρίνη τοὺς ἐχθρούς μου ἐμπροστά μου.

*

Ἡ ἀγάπη εἶνε ἀδυναμία — Τὸ μῖσος εἶνε ἰσχὺς.

*

Ὅσον ὁ νοῦς αἶρεται ὑψηλότερον, ἐπὶ τοσοῦτον χάνει τὴν ἀντίληψιν καὶ τὴν μνήμην τῶν στοιχειωδῶν καὶ τῶν χρησίμων. Ὑπάρχουν δεινοὶ γραμματικοί, οἵτινες θὰ ἐδυσκολεύοντο ν' ἀπαγγείλουν ἀπροσκόπτως τὸ ἀλφάβητον.

*

Σοῦ τείνω τὴν χεῖρά μου — διότι δὲν ἔχω τὴν δύναμιν νὰ τὴν ὑψώσω μέχρι τοῦ προσώπου σου ...

*

Εἶνε μωροὶ οἱ ἠττημένοι ὅσοι δὲν ἀναγνωρίζουν καὶ οἱ ἴδιοι ὅτι δικαίως ἠττηθήσαν — ὅταν δὲν ἔχουν ἐλπίδα ν' ἀνεγερθοῦν ποτὲ πλέον.

*

Ποῖος δὲν προτιμᾷ ὕβριν ἐξύπνου ἀπὸ ἐπαινον μωροῦ;

*

Ὁ Λαμαρτῖνος ἔλεγε κατὰ τὸ 1840 ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἄγγελος πεσὼν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὅστις τεῖνε πάντοτε νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν πατρίδα του. Ἐκτοτε δὲν διέρρευσε παρὰ μία πενηνταετία σχεδὸν μόνον. Τὴν διαφορὰν ἔμωε τῶν δύο ἐποχῶν ἐκτός ἄλλων θὰ ἠδύνατο κάλλιστα νὰ χαρακτηρίσῃ καὶ τὸ ὅτι εἰς τὸν νοῦν κανενὸς συγχρόνου ποιητοῦ δὲν θὰ ἦτο φυσικὸν νὰ ἐπέλθῃ ἡ ἰδέα νὰ μεταχειρισθῇ τοιαύτην τινὰ μεταφοράν, μετὰ τὰς ἐπαινηθεῖσας ἀεροναυτικὰς ἀποπεύρας, δι' ὧν ἀπεδείχθη ὅτι δέκα χιλιάδας μέτρων ὑπὲρ τὴν γῆν ἂν ὑψώθῃ πρὸς τὴν πατρίδα του ὁ δραπέτης αὐτός τοῦ οὐρανοῦ... ἀποθνήσκει ἐξ ἀσφύξιας.

*

Γνωρίζω πολλοὺς ἀνθρώπους ἀνωτέρους τοῦ πόου· κανένα ἀνώτερον τοῦ κλισμοῦ.

*

Ὅ,τι θεωροῦμεν καὶ ὀνομάζομεν συνηθὸς ἢ λιθιότηα δὲν εἶνε ἴσως τόσοσ ἀπουσία ἢ ἀδυναμία πάσης σκέψεως, ὅσον διηκεῖς ὀνειροπέλῃσις.

*

Εἰρωνευόμεθα πολλάκις ἐξαιρετικῶς καὶ ἐκεῖνους οὖς πλειότερον θαυμάζομεν. Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε περιεργον. Χθὲς ἐκύτταλα εἰς τὸν καθρέπτην τὸ πρόσωπόν μου, ὅπερ μοῦ ἐφαίνεται ὀρειότατον, ἐπὶ πολλὴν ὕβριν· καὶ εἰς τὸ τέλος, διαμῖα, μοῦ ἐφάνη αἴφνης τόσοσνάτετον... ὥστε τοῦ ἐβγάλα τὴν γλώσσάν μου.

*

Καὶ ὁ ἐλαφρότερος ἀνθρώπος θέλει τοῦλάχιστον τέσσαρας ἄλλους διὰ νὰ τὸν μεταφέρουν εἰς τὸν τάφον του.

*

Χθὲς διαβαίνων τὴν ὁδὸν Αἰόλου εἶδα ἓνα χοῖρον κυλιόμενον εἰς τὸν βόρβορον παρὰ τὸ πελοδρόμιον καὶ τὸν κύριον ... διαβαίνοντα ἐφ' ἀμάξης. Καὶ εἶπα: Ὡς τόσοσ εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον κανὲν πρᾶγμα δὲν εἶνε εἰς τὸν τόπον του!

ΙΕΙΩΝ